

eneste holdbare Grundlag for en virkelig konservativ Forfatningspolitik. I denne Erklærings Punkt 1 og 2 (se Side 39), der blev fremsat paa hele Det konservative Folkepartis Vegne, kom Mindretallets Opfattelse klart til Udtryk. Men Mindretallet maatte hævde, at den foreslaaede Ordning paa ingen Maade svarede til de principielle Retningslinier, der var angivet her, men at den derimod var et tydeligt Udtryk for Princippet om »en Rigsdagsordning med eet Vælgerkorps og een Afstemning«. »Det er faktisk en saadan, der gennemføres i det foreliggende Forslag, og dermed er den i Indledningen til ovennævnte Erklæring af 20. Januar 1938 tydeligt udtalte ledende Tanke om et virkeligt Tokammerssystem som folkelig og demokratisk Garanti over for Ensidigheder og Yderligheder opgivet.«

Det foreslaaede *Rigsting* vilde efter Mindretallets Mening ikke kunne faa nogen selvstændig Betydning ved Siden af Folketinget. Halvdelen af dets Medlemmer skulde udgaa direkte af Folketinget og var saaledes kun det samme med et andet Navn. Den paa Landslisterne opførte anden Halvdel skulde udpeges af Partiorganisationernes Centralledelser, hvad der var ensbetydende med en overordentlig Styrkelse af Partivældet og en tilsvarende Formindskelse af Vælgernes Indflydelse paa Valget af Rigstingets Medlemmer. Tendensen til at øge Partiorganisationernes og Partimaskineriets Magt og Indflydelse paa Bekostning af de direkte, uafhængige Vælgere kunde Mindretallet kun se paa med de største Betænkeligheder, og en yderligere Udvikling af denne Tendens vilde indebære Farer for det frie, demokratiske Folkestyre, som det efter Mindretallets Opfattelse vilde være meget urigtigt at undervurdere. Erfaringerne udefra talte et i saa Henseende alvorligt Sprog.

Mindretallet knyttede dernæst nogle Bemærkninger til nogle af de ikke egentlig forfatningspolitiske Bestemmelser i Forslaget.

Udvidelsen af *Rigsrettens* Kompetence til at omfatte Paaendelsen af Sager om *Opløsning af politiske Foreninger* fandt Mindretallet afgjort uheldig. Saadanne Sager burde behandles paa ganske almindelig Vis af de sædvanlige Domstole, i sidste Instans af Højesteret. »Rigsrettens stærkt politiske Islæt, der er naturligt og rigtigt, naar det drejer sig om Sager anlagt mod politiske Ministre, gør den efter vor Mening uegnet til Behandling og Paakendelse af Sager, over for hvilke de politiske Dommere ingenlunde altid vil kunne have den ønskelige uafhængige Indstilling.«

Til § 71, angaaende *Folkekirkenes Stilling*, havde Mindretallet i Udvalget stillet Ændringsforslag, der byggede paa den foran omtalte Henvendelse fra Landsforeningen af Menighedsraad. Mindretallet kunde ikke se, at der skulde være noget